

Wana rahwas.

Kord sõitis üks suurtsugu würl ratsa hobuse seljas ja juhtus ühte metsa pervesse, kus üks wana halli peaga mees, haledaste nutis. Tema pidas hobuse kinni ja küsis temalt: „miks sa wana taat nutad?“ Wana mees kostis: „Mu isa on mind peksnud.“ Würl imetles, et sell wanal mehel veel isa. „Mis eest on siis sinu isa sind peksnud?“ „See eest, et mina tema isa sülest maha pillasin!“ ütles wana hallipeaga mees. Siis pani würl seda veel enam imeks, et sell mehel mitte ise, waid pealegi veel wana isa oli, ja läks neid sellepärast tupa waatama. Würl nägi aga rõõmuga, et tuba laste-lastega püsti täis oli, mis kõik ühest isast sündinud. Ta küsis, kus see wana isa pidi olema? Lapsed näitasid temale, ja see oli nii wana ja wõimatu, et ta kui üks wäeti laps sai süles hoitud ja söõdetud. Würl küsis, mis nad jooma ja söõma pidid, et nemad nõnda wanaks elasiwad? Nemad ütlesid: „Meie ei

ole muud ühti söõnud ning joonud, kui leiba, wõid, kapstad, soola, kalad, piima ja wett.“ „Eks teitel ei ole siis ka liha, õlut, wiina ja tubakast?“ „Ei, kes annab wäeste talupoegadele liha ja õlut. Wiin ja tubakas on meil koguni tundmata.“ Würl arwas, et nad sest wist olla nii wanaks elanud, et nemad wiina ja tubakast ei pruukinud.

Rebane tubaka piibuga.

Kord wõtis rebane nõuukse, ka inimese wiisil maa peal elada. Selle jaoks muretses ta omale piibu. Kui ta nüüd kodu tuli, siis pani ta oma piibu suitsma, aga õnnetuseks oli tuluke maha hõlgede sisse kukunud ja tema pesa sellest põlema hakkanud. Esiteks ei saanud Rebane suitsust omite aru, ta arwas aga piibu suitsu olema, sest tema pea jaunas tubaka suitsust. Wiimaks tõusis tule leek nii suureks, et ta läbi tule pidi kargama, kus ta oma habeme ja saba ära kõrwetas; Sell wiisil pidi ta teiste naeruks ümber hulkuma.